

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2005 r. — Ott i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-349/05)**

(2005/C 315/22)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Martial Ott (Oberanven, Luksemburg), Fernando Lopez Tola (Luksemburg, Wielkie Księstwo Luksemburga), Francis Weiler (Itzig, Luksemburg) [Przedstawiciele: G. Bounéou, F. Frabetti, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie listy urzędników awansowanych w roku 2004⁽¹⁾, w zakresie w jakim lista ta nie zawiera nazwisk skarżących oraz, pośrednio, aktów przygotowawczych do tej decyzji;
- ewentualnie, uchylenie przydzielenia punktów do awansowania w roku 2004, w szczególności tego z rekomendacji komisji ds. awansu;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty podniesione przez skarżących są identyczne z zarzutami podniesionymi przez skarżących w sprawie T-327/05.

⁽¹⁾ Lista opublikowana w informacjach administracyjnych nr 130 z dnia 30.11.2004 r.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2005 r. — TF1 przeciwko Komisji**(Sprawa T-354/05)**

(2005/C 315/23)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Télévision française 1 SA (Boulogne, Francja) [Przedstawiciele: J.-P. Hordies i C. Smits, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 20 kwietnia 2005 r. w sprawie systemu opłat na rzecz France Télévision,
- rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi Télévision française 1 żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 20 kwietnia 2005 r., w której uznała ona, na podstawie art. 86 ust. 2 Traktatu WE, za zgodny ze wspólnym rynkiem system opłat ustanowiony przez władze francuskie na rzecz France Télévision.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów opartych co do zasady na:

- niewystarczającym uzasadnieniu decyzji,
- nieprzestrzeganiu prawa do obrony; skarżąca zarzuca Komisji niewezwanie jej, w ramach procedury dochodzenia w sprawie spornej pomocy, do przedstawienia swych uwag, w szczególności w przedmiocie możliwości przyjęcia przez państwo francuskie zobowiązań oraz ich zakresu i to pomimo prowadzonego dialogu i istnienia wcześniejszych kontaktów pomiędzy skarżącą i Komisją,
- niewystarczającym zakresie zobowiązań państwa francuskiego; w opinii skarżącej zaproponowane zobowiązania nie mogą zagwarantować zgodności francuskiego systemu opłat ze wspólnotowymi zasadami znajdującymi zastosowanie do pomocy państwa, w szczególności z zasadą proporcjonalności finansowania usług publicznych oraz z obowiązkiem zachowania przejrzystości przy korzystaniu ze środków publicznych,
- obejściu procedury; skarżąca krytykuje postawę pozwanej, która wydaje się przenosić na władze krajowe ciężar oceny, czy państwowy środek pomocowy stanowi pomoc w rozumieniu prawa wspólnotowego, podczas gdy kontrola ta wchodzi w zakres wyłącznej kompetencji Komisji,
- naruszeniu prawa w zakresie zastosowania art. 86 ust. 2 WE w przypadku pomocy wynikającej z nadmiernej rekompensaty kosztów zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych. Skarżąca podważa dokonaną przez Komisję wykładnię wyroku w sprawie Altmark⁽¹⁾ i jej zastosowanie w niniejszej sprawie. Podnosi ona, że pozwana naruszyła prawo, badając, czy państwowy środek polegający na rekompensacie kosztów świadczenia usługi publicznej może być uzasadniony na podstawie art. 86 ust. 2 WE, podczas gdy sama Komisja stwierdziła, iż środek ten nie spełnia warunków określonych w wyroku w sprawie Altmark.

⁽¹⁾ Sprawa C-280/00 z dnia 24 lipca 2003 r., Rec. str. I-7747.